

tiget til at holde hvilken som helst Bestier paa sin Eiendom, han vilde. At Hunde skulle kunne betragtes som et Nødværg, troer jeg ikke. Jeg tør jo vel ikke nægte, at man kan komme i det beklagelige Tilfælde, at en Hund maa træde op og afværge baade Tyveri og personligt Overfald fra dens Eier, men at Retstilstanden paa Landet hos os, om den endogsaa kan lade meget tilbage at ønske, skulde være saa daarlig, at Enhver maatte have en Hund, — thi det blev da altsaa en Forpligtelse for Enhver at have Hund til at passe paa sin Eiendom —, og at man ellers vilde være aldeles ubeskyttet, kan jeg virkelig ikke erkjende. Det ærede Medlem henviste os til en Tid, da vi vilde have faaet Landpolitiet ordnet; men, hvis han troer, at denne Ordning vil føre med sig, at man ikke bliver bestjaaet, troer jeg, at han befinder sig i en overordentlig stor Illusion; i England, hvor der er et meget udviklet Landpoliti, blive Folk bestjaaede saa godt som, for ikke at sige mere end, hos os. Hundebestatningen er jo ikke noget Særegent for vort Land, og naar man f. Ex. i England, i Frankrig og i Preussen, hvor man har Landpoliti, har indført Hundebestatning, da er det, fordi Hundene i og for sig medføre saa mange andre Calamiteter, at de enkelte Tilfælde, i hvilke man ved Hunde undgaaer at bestjæles, ikke kunne regnes for Noget i Sammenligning med de Under, der affødes ved at holde dem. Det er ikke tidligere blevet nævnt, og jeg har selv forbigaaet at omtale det, hvilke disse Under ere. Det er jo gennem Videnskaben oplyst, at den saakaldte Dreiesyge hos Faarene og hos Dvæget meget ofte er tilveiebragt ved, at Enhveder fra Hundene ere gaaede over i disse Dyr. Bændelormen hos Menneftet, Blærebormen hos Menneftet og Tnat hos Menneftet ere ligeledes Sygdomme, som meget ofte maae tilskrives Hundene. Det forekommer mig derfor, at det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jensen), der saa bestemt udtalte, at man havde en saa overordentligt stor Mængde Luft paa Landet, at man ikke der af sanitaire Hensyn behøvede at unnlade at have Hunde hos sig, tog storligt Feil, thi Dølligerne paa Landet hos os ere ofte meget overfyldte. Naar man kommer til en Hunsmand,

saa har han i Almindelighed kun een Stue og et Kjøkken til sig og sin hele Familie, og hans Hund har da Logis hos ham i samme Leilighed. Det er meget almindeligt, at man seer to Familier af den fattige Klasse med Kone og Børn og det hele Apparat indlogeret i eet Værelse, og det er da ikke Tegn paa, at de sanitaire Forhold paa Landet ere saa glimrende, at man kan see bort fra den overordentligt skadelige Indflydelse, som Hundene ifølge videnskabelige Undersøgelser udøve i sanitair Henseende.

Hyad de af det ærede Medlem, min Collega fra 3die Kreds, (S. Andersen), stillede Underændringsforslag angaaer, da indeholder det af ham til Udvalgets § 1 stillede Forslag en Afvigelse fra, hvad Udvalget har foreslaaet, forsaavidt som det derved engang for alle bliver fastslaaet, at der paa Landet kun skal betales 1 Rigsdaler, medens Udvalget ved det andet Stykke af dets § 1 kun har givet Sogneforstanderskaberne en Ret til at nedsætte Skatten til 1 Rigsdaler. Da der imidlertid er Steder paa Landet — som Exempel er blevet nævnt Frederiksberg, der henhører under Landet —, hvor man ikke med Rimelighed kan vente, at en Stat af 1 Rigsdaler skulde være tilstrækkelig til at modvirke det store Hundehold, har Udvalget maatte ansee det for rigtigt principalt at sætte Skatten til 2 Rd. over det Hele og saa at indrømme Sogneforstanderskaberne, hvor de ville det, at nedsætte Skatten til 1 Rd. Det er altsaa meest practiske Hensyn, som have gjort, at Udvalget har foreslaaet Skatten over det Hele til 2 Rd., idet der, som sagt, er Steder paa Landet, hvor man maa antage, at en saadan Hvide af Skatten er nødvendig. — Mod det samme Medlems Underændringsforslag til Udvalgets § 3 har dette ikke det Mindste at erindre. Hvorfor Udvalget, som igrigt har omtalt dette Punkt i sine Forhandlinger, ikke selv har optaget et Forslag derom, er, fordi det ikke har villet paalægge Sogneforstanderskaberne den Uleilighed, som det er aarligt at maatte anskaffe nye Tegn, naar de ældre ere opbrugte, saaledes som det vil blive nødvendigt, naar der skal Nummer paa Tegnene. Udvalget har altsaa troet det rigtigt af practiske Hensyn ikke